

Door
Moordwijken
Liesbeth van Kempen,
Marlen Visser,
Ingrid Ooninx,
Anya Niewierra
en Isa Maron

Bloody Mary

gettyimages®
vvvita

Na het winnen van een internationale cocktailcompetitie gaat eindelijk Helens langgekoesterde droom in vervulling: werken in het buitenland. Maar het mooie avontuur in Nice neemt al snel een onheilspellende wending.

1

HEDEN

Helen draait de achteruitkijkspiegel naar zich toe en inspecteert zichzelf nauwkeurig. Ze duwt haar donkere krullen in model en veegt met haar pink wat uitgelopen eyeliner weg bij haar rechterooghoek. Ze ziet de blik in haar ogen en vraagt zich af of een ander het ook zou kunnen zien: de nervositeit. Want bloednervus is ze, al vanaf het moment dat ze had toegezegd. Waarom heeft ze geen bedenktijd gevraagd? Dan had ze er misschien nog onderuit gekund.

Ze kijkt naar het appartement op de bovenste etage. Het is er donker, Paula is nog niet thuis. Ze heeft dus nog even tijd. Maar ze moet zich echt proberen te ontspannen, want zo kan ze niet naar binnen, dan zou ze onmiddellijk door de mand vallen. Helen trommelt met haar vingers op het stuur. Kom op! Je hebt een opdracht. En die móét lukken, want anders...

Ze leunt achterover en sluit haar ogen. Hoe is ze in godsnaam in deze situatie verzeild geraakt? Hoe heeft ze het zover kunnen laten komen? Onmiddellijk komt alles weer naar boven.

Op haar vijfenveertigste was ze gescheiden en had ze haar leven radicaal omgegooid. Na jaren van parttime baantjes had ze haar oude beroep als bartender weer opgepakt. Ze begrijpt nog steeds niet waarom ze dat destijds voor Ton allemaal had opgegeven. Alhoewel, hij was jaloers en bezitterig, en jong als ze was, wilde ze haar kersverse huwelijk niet op het spel zetten. Maar wat was ze goed geweest in wat ze deed. Als vijfen-twintigjarige was ze zelfs runner-up geworden bij de Bartender Competition en dat was in die tijd voor een vrouw een unieke prestatie. Daarom had ze zichzelf na haar scheiding direct ingeschreven voor de Cocktail Competition. Wat een kick was het om die trofee dit jaar nog te winnen ook! Op haar leeftijd. Ze had er zelfs de vakpers mee gehaald. Daarna gingen zo'n beetje alle

deuren voor haar open. Managers van de meest prestigieuze clubs en hotels in Amsterdam wilden haar als bartender, maar ze wees iedereen af vanwege haar langgekoesterde droom: werken in het buitenland.

En toen tipte oud-collega Paula haar opeens over een baan in Nice. Het had bijna magisch geklonken. Dit was wat ze wilde! Paula was wat vaag geweest over haar contactpersoon, maar Paula was wel vaker vaag en als stewardess kwam ze nu eenmaal overal en ontmoette ze veel mensen. Contactje hier, contactje daar, laat Paula maar schuiven. Eigenlijk had Helen er geen idee van wat ze allemaal uitspookte, maar deze droombaan had ze toch maar mooi voor haar geregeld. Op een van haar vluchten had Paula ene Aimée ontmoet, een Nederlandse die eigenaresse was van een luxe nachtclub in Nice, aan de Côte d'Azur. Paula wist van Helens wens om in het buitenland te werken en had Aimée verteld over de Cocktail Competition en het artikel over Helen in de vakpers. Aimée had haar telefoonnummer aan Paula gegeven met de opmerking dat ze wel een goede bartender kon gebruiken in haar beachclub. Dat was alles wat Helen wist.

2

TWEE WEKEN EERDER

De Middellandse zee ligt erbij als een bovenmaatse spiegel. De zon is meedogenloos en zelfs de wind is warm. Helen kijkt vanaf het grote terras uit over de Promenade des Anglais. De club aan de overkant van de Promenade is nog gesloten, maar de bar op het strand is al open. Tot haar verbazing kreeg ze al na een week de leiding over alles wat zich hier in de beachclub afspeelt: inkoop, bevoorradings, personeel, contacten met leveranciers, begroting. Ze werkt zich een slag in de rondte en duikt elke avond doodmoe haar bed in. Zo had ze het zich niet voorgesteld, maar toch kan dat de pret niet drukken. Ze leeft haar droom en kan nog steeds haar geluk niet op dat ze deze stap in haar leven heeft gezet.

Helens verplichte bedrijfskleding – een zwart rokje met daarop een strak, spierwit t-shirt – plakt aan haar lijf. Ze voelt de blik van haar collega Patrick, draait zich om en kijkt hem recht aan. Hij wendt zijn blik niet af, dat doet hij al niet vanaf dag één. Hoewel ze het natuurlijk uitermate vleidend vindt, doet hij wat Helen betreft zijn best maar. Ze heeft geen zin in gedoe met collega's en zeker niet met zo'n jonge hond. Daar-

om had ze direct de ijskoningin gespeeld en grove humor ingezet om hem af te schrikken. Dat begint inmiddels zijn vruchten af te werpen; het lijkt erop dat hij haar steeds meer als een leuk werkmaatje begint te zien dan als een potentiële prooi. Het is twaalf uur, ze zijn nog maar net open en het is rustig op het strand. De weinige gasten die zich nu in de zon wagen, liggen bewegingloos op de zonnebedden die tegen woekerprijzen worden verhuurd. Helen is druk in de weer met het bereiden van een cocktail als ze iemand achter zich langs hoort lopen. “Vaardige handen.” Ze herkent de hese stem onmiddellijk en draait zich om. “Aimée! Wat ben je vroeg.” “*Things to do*,” reageert Aimée met een gemaakte glimlach, terwijl ze naar Helens t-shirt kijkt. “Ik trek straks een schone aan, hoor,” reageert Helen ongemakkelijk. Aimée knipoogt alleen maar. Haar bazin werkt Helen al vanaf hun allereerste ontmoeting op de zenuwen. Ze weet nog steeds niet wanneer ze serieus is of wanneer ze een geintje maakt. En ze vindt dat Aimée, als eigenaresse van een pretentieuze nachtclub en exclusieve strandtent, wel erg amicaal met haar personeel omgaat. “Heb je even?” Aimée wijst naar een tafeltje iets verderop onder een houten frame met wapperende, doorzichtige vitrage en loopt die kant al op. “Maak voor mij ook maar zo’n bloody mary,” roept ze over haar schouder. In de nachtclub heeft Aimée nooit tijd voor haar personeel, Helen ziet haar daar altijd druk in de weer met mensen die ze haar ‘relaties’ noemt. Maar naar de beachclub komt ze elke dag, ook al zijn haar bezoeken

vaak kort. Aan een tafeltje hebben ze echter nog nooit samen gezeten. “Iedereen is bijzonder tevreden over jou,” begint Aimée. “Iedereen?” vraagt Helen zich hardop af. Aimée neemt een slokje van de cocktail en knikt. “Ik ook.” “Wat fijn om te horen.” “Iemand wil jou graag inhuren als bartender,” vervolgt Aimée, terwijl ze haar trillende mobiel oppakt, naar het scherm kijkt en dan weer teruglegt. Helen wacht af. “Een belangrijke man in deze contreien,” zegt Aimée, waarbij ze Helen strak aankijkt. “Iemand die ik ken?” vraagt Helen, want ze heeft geen idee over wie Aimée het heeft. “Er is vanavond een party in zijn villa,” ontwijkt Aimée de vraag. “Een particulier feestje en Died wil zijn gasten imponeren door met jou en je prijswinnende cocktails te shonen.” “Died?” “Je wordt er riant voor betaald, een bedrag met drie nullen, handje contantje,” voegt Aimée er ongevraagd aan toe. “Wauw! Maar wie is Died?” “Diederik is gewoon een rijke stinker met een grote villa,” reageert Aimée licht geïrriteerd en ze wijst ondertussen richting het achterland van de Côte d’Azur. “Ik heb afgesproken dat je daar rond acht uur aanwezig bent.” Aimée gooit met een laconiek gebaar een sleutel op tafel. “Neem mijn auto maar, ik word toch opgehaald. Dit is het adres.” Ze schuift een dubbelgevouwen papiertje over tafel. Helen kijkt naar de sleutelhanger en herkent het Porsche-logo. Ze slikt iets weg. “Maar...” Aimée staat op en legt haar wijsvinger tegen haar lippen. “En mondje dicht, dit is ons geheimpje.” Ze loopt al telefonerend weg, maar draait zich halverwege om. “O ja, neem je Cocktail Competition-trofee mee.” “Mijn trofee?” vraagt Helen terwijl haar stem de hoogte inschiet. Aimée steekt alleen maar even haar duim omhoog.

‘Iemand wil jou graag inhuren als bartender. Een belangrijke man in deze contreien,’ zegt Aimée, waarbij ze Helen strak aankijkt

Helen blijft verbluft achter, totdat iets haar aandacht trekt. Het is Patrick, hij wenkt van achter de cocktailbar. Zodra ze bij hem in de buurt is, grijnst hij. “Heeft ze je mee uit gevraagd?” “Huh?” “Dat doet ze wel vaker met nieuwelingen,” zegt hij met een vette knipoog. “Waarom?” “Aimée is bi.” “O.” “Heeft ze je nou mee uit gevraagd of niet?” “Nee, helemaal niet,” reageert Helen wat afwezig. Ze weet nog steeds niet wat ze van Aimées opdracht moet denken. “Ze heeft zeker gezegd dat het jullie geheimpje is?” Helen kijkt Patrick zwijgend aan. “Laat me raden,” daagt hij haar uit. “Je gaat vanavond werken in de een of andere villa.” Helen perst haar lippen op elkaar. “Waar is het deze keer? Cannes? Saint-Tropez? Of hier in Nice?” “Waarom denk jij dit allemaal zo goed te weten?” “Aha, raak! Waar is het precies?” vraagt Patrick, terwijl hij naar het opgevouwen briefje in haar hand knikt. Omdat Helen toch al niet begreep waarom dit een geheimpje moest zijn, vouwt ze het open en houdt het demonstratief voor zijn neus. “Zozo. Dus deze keer ben jij de uitverkorene,” fluistert hij en hij draait zich om. Helen pakt hem bij de schouder. “Wat bedoel je met ‘uitverkorene’?” “Je hebt voorgangers. Alhoewel, voorgangsters moet ik zeggen, want het zijn altijd vrouwen.” Hij trekt er een gezicht bij. “Maar dat ging niet zó snel, die andere werkten hier al wat langer voordat ze in een villa werden ontboden. En ze waren wat jonger. Sorry.” “Ontboden?” Helens gevoel van onbehagen groeit. Patrick knikt overdreven. “Jaja. Maar tja, alleen dames, hè.” “Waarom dan?” “Er gaan geruchten, maar ik weet niet of die waar zijn. Het schijnt in elk geval heel goed te zijn voor je portemonnee.” “Hebben de collega’s die er zijn geweest jou er dan helemaal niets over verteld?” Patrick laat een korte stilte vallen voordat hij antwoordt. “Nooit meer gesproken.” Hij draait zich om en loopt weg. Maar Helen houdt hem weer tegen. “Hoe bedoel je?” “Ik heb ze daarna nooit meer gezien of gesproken.”

3 HEDEN

Helen kijkt om zich heen. Nog geen glimp van Paula, niet op de parkeerplaats en ook niet in het donkere appartement. Ze denkt terug aan de woorden van Patrick. Het klopt dat ze de afgelopen twee weken niet meer in de beachclub is geweest. Het is niet dat ze dat niet meer mocht. Ze kon eenvoudigweg niet meer terug na wat er was gebeurd. Tijdens het gesprek met Aimée had ze meteen naar haar intuïtie moeten luisteren. Vooral toen haar bazin de sleutel van haar Porsche op tafel gooide. Als iets te mooi klinkt om waar te zijn, dan is het dat ook. Het begon al op het moment dat ze die avond, twee weken geleden, aankwam bij de imposante villa net buiten Nice. Zodra ze de oprit met kleine, witte kiezelstenen op reed, zoekend naar een plek voor Aimées auto, rende er een jonge man naar haar toe. Hij had een zwarte broek aan en droeg een grijs gilet over zijn witte overhemd. Verderop, op het trappetje naar de brede voordeur, stond een kleine man van een jaar of zestig, met naast hem een vrouw die zeker een kop groter was en die er met haar strak sluitende, crèmekleurige jurk uitzag alsof ze naar een filmgala ging. De jonge knul maande Helen om te stoppen en liep haar kant op. Hij zei iets in rap Frans. Helen had geen idee wat. «Je ne parle pas français. Pas beaucoup in elk geval,” zei ze erachteraan. In de beachclub kon ze zich prima redden met haar schoolfrans. Bovendien was het publiek daar internationaal en sprak ze de helft van de tijd Engels. Ze glimlachte haar mooiste glimlach, maar de jongen keek haar verward aan. Hij maakte een gebaar dat hij en zij van plek moesten wisselen. “Eh...?” zei ze alleen maar. Op dat moment hoorde ze de man op de trap iets in het Nederlands roepen. “Het is goed, hoor! Je hoeft echt niet bang te zijn dat hij er met Aimées bak vandoor gaat.” Aarzelend opende ze het portier en stapte uit. De knul knikte opgelucht en nam plaats achter het stuur op de zitting die nog flink warm moest zijn. Ondanks het feit dat het rond acht uur in de avond was, was het zeker 25 graden. Met veel gas spoot de Porsche naar links, om met een ruime boog achter de villa te verdwijnen. Het grind spatte op en Helen hoopte maar dat een van die kiezels niet de lak van Aimées auto zou beschadigen. Ze liep richting de trap en knikte naar het tweetal. In tegen-

stelling tot zijn vrouwelijke gezelschap zag de man er nogal apart uit voor een chique party. Hij had een korte broek aan van glanzend, zwart materiaal en een zwart, nylon hemd zonder mouwen. Zijn dunne, korte benen staken er als witte stokjes onderuit. Het was alsof hij net uit de sportschool kwam. Zijn ogen glommen terwijl hij zijn hand naar haar uitstak.

“Welkom, Helen. Ik heb veel over je gehoord. Ik ben Diederik.”

In plaats van de blonde vrouw naast zich aan haar voor te stellen, pakte hij haar even om haar middel vast. Ze glimlachte alleen maar. Waarschijnlijk een buitenlandse, Zweeds misschien? Kijkend naar haar voelde Helen zich onmiddellijk *underdressed*, ondanks het feit dat ze, op advies van Aimée, haar spannendste jurkje uit de kast had getrokken. Blauw satijn, met een wat dieper decolleté. Maar dat kon niet tippen aan de diepe split die een groot deel van het oneindig lange been van de blondine prijsgaf.

“Ze zitten al op je te wachten,” zei Diederik. “Als je naar binnen gaat, kun je je melden bij Victoria. Ze weet van je komst en je kunt haar niet missen. Altijd in het rood.”

Diederik mocht dan wat apart ogen, hij klonk in elk geval aardig. Helen liep de entreehal in en bleef staan, terwijl ze twijfelde welke van de vier deuren ze moest nemen.

In de verte klonk een zware basdreun. Als het gewoon een lekker dansfeestje werd, dan kwam ze de avond wel door. Aan energie geen gebrek, met dank aan haar veelvuldige sportschoolbezoek in de afgelopen maanden. Na zo’n scheiding moest je toch zorgen dat je weer een beetje goed in de markt kwam te liggen. Ze glimlachte.

“O, schat, je bent er!” Achter haar klonken tikkende hakken. Twee seconden later stond een slanke vrouw van rond de veertig in een knalrode jumpsuit naast haar. Ze pakte Helen bij de hand en trok haar mee door een van de deuren.

Daadkrachtig type, dacht Helen. De felle kleur van Victoria’s jumpsuit deed pijn aan haar ogen.

“Sorry, we moeten meteen door. Ik weet niet of Diederik je al wat heeft verteld, maar *this is where the magic happens*. Ik leg het je kort uit, want we hebben niet veel tijd. *The party is about to begin, honey.*”

In de kleine ruimte stond een tafel met daarop meerde-

re doorzichtige potten met gekleurde pillen erin. Op dat moment had ze weg moeten gaan, realiseert ze zich nu. Althans, toen had het nog gekund.

Helen zucht. Haar ogen gaan weer naar Paula’s appartement op de vierde etage. Paula had natuurlijk nooit kunnen bedenken in wat voor schimmige situatie zij, Helen, verzeild is geraakt. Sterker nog: ook Paula dreigt nu slachtoffer te worden van de creepy praktijken van Aimée en Diederik; het ultieme bewijs dat haar vliegende vriendin te goeder trouw was toen ze haar tipte voor die toffe baan aan de Côte d’Azur.

Inmiddels weet Helen beter. De strandtent, de nachtclub, het is één grote dekmantel. Paula moest eens weten.

Een tegemoetkomende auto doet haar rechtop zitten. De felle koplampen ontnemen haar het zicht. De auto rijdt voorbij en parkeert schuin tegenover haar. Ze herkent de witte cabrio van Paula. Haar hart begint sneller te slaan. Ze wil dit niet, maar ze heeft geen keuze. Hoe is het in godsnaam mogelijk dat ze hier, op twintig kilometer van Nice, nóg niet in staat is om de invloed van Diederik van zich af te schudden? Maar één foute move en ze kan het niet navertellen. Dat heeft Diederik niet letterlijk gezegd, maar het blijkt uit alles. Een huivering trekt over haar rug als ze terugdenkt aan het afscheid, waarbij hij haar hand vasthield en op zachte toon zei dat hij erop vertrouwd dat ze zou meewerken. Hij kneep hard en liet haar pas los toen ze een kort bevestigend knikje gaf. Alsof ze, door het niet hardop uit te spreken, nog onder de afspraak uit kon. Maar daar was geen sprake van. De ‘vriendjes’ van Diederik zouden haar opsporen, waar ze zich ook zou bevinden. Het portier van Paula’s auto gaat open. Helen schuift wat onderuit om niet direct te worden gezien. Wat natuurlijk geen enkele zin heeft, want ze moet de confrontatie hoe dan ook aangaan.

Paula gooit het portier dicht en loopt met een kordate tred richting de entreehal van het appartementencomplex. Haar silhouet ziet er ineens creepy uit in het schemerlicht. Een schok trekt door Helens lijf. Stel nou... Stel dat Paula er wel van wist? Dat ze ook in het complot zit? Haar hoofd tolt. Dan moet ze helemaal op haar hoede zijn. Wat kan ze dan wel zeggen en wat niet?

Er komt een appje binnen op haar mobiel. Ze veegt met haar wijsvinger over haar scherm.

‘Waar wacht je nog op?’

Diederik. Verdomme, hoe weet hij dat ze nog in haar auto zit? Ze kijkt om zich heen, maar het is doodstil op de kleine parkeerplaats. Het enige wat ze hoort is het ruisen van de zee,

In de kleine ruimte stond een tafel met daarop doorzichtige potten met gekleurde pillen erin. *Op dat moment had ze weg moeten gaan*

waar Paula vanaf de bovenste etage ongetwijfeld een perfect uitzicht op heeft. Hoe zou ze dit tweede huis eigenlijk hebben kunnen betalen? Haar penthouse in Amsterdam, met uitzicht op het IJ, is ook niet bepaald een lullig flatje. Zie je wel...

Helen staart opnieuw naar het scherm van haar mobiel. Diederik weet dus exact waar ze is. Hoe kan dat? Of is het bluff? Ze tikt snel *Google maps* aan. Hebben ze gerommeld met haar telefoon? Maar wanneer dan? Dat zou alleen hebben gekund tijdens die bewuste avond, toen Victoria-met-de rode-jumpsuit haar mobiel voor haar in een kluisje legde, terwijl zij de ene cocktail na de andere voor die kerels klaarzette.

Nog voordat ze bij de instellingen van *Google maps* is, klinkt haar ringtoon. Ze schrikt. Shit. Belt hij haar nu ook al? Maar het is Paula. Het liefst zou ze haar wegdrukken en vervolgens hard wegrijden, maar dat kan niet.

“Met Helen.”

“Hoi Helen, waar ben je? Sorry, ik was wat later. Ik hoop dat je niet voor een dichte deur hebt gestaan.”

“Nee, nee,” zegt Helen, “ik kom ook pas net aan.”

“O, gelukkig,” zegt Paula, “kom maar gauw naar boven. Vierde etage, nummer 48. Ik ben zo benieuwd naar je verhalen.” *Really?* Zou Paula dan toch van niets weten? Of speelt ze het spel gewoon goed?

“Ik kom eraan,” zegt ze. Ze trekt de sleutel uit het contact en kijkt nog een keer in de achteruitkijkspiegel. Het is alsof ze in de ogen van een vreemde kijkt. Ze slaat haar blik neer en veegt haar klamme handen af aan haar jurkje. Dan stapt ze uit.

4

Het geluid van een optrekkende auto zorgt voor een verschuiving in haar denken. Waar is ze in vredesnaam mee bezig? Als ze nu met Paula gaat praten, maakt ze het alleen maar erger. Wat had Patrick van de beachclub ook alweer gezegd? Hij had geen van de ‘uitverkorenen’ ooit nog teruggezien. Waren haar voorgangsters er, net zoals zij, in geluisd door Aimée en Diederik? Gedrogeerd op een feestje en vervolgens in een com-

promitterende situatie gebracht, waardoor ze chantabel waren geworden?

Het moest bijna wel Victoria zijn geweest, die een van die pillen in haar drankje had gedaan. Tot haar afschuw was ze wakker geworden in een weerzinwekkende kluwen van menselijk vlees. Ze was naakt en kon haar armen en benen niet bewegen. Gemaskerde mannen en vrouwen betastten haar alsof ze een gebruiksvoorwerp was. Diederik stond erbij en maakte filmopnames. Natuurlijk had ze geprobeerd om ze zich te verzetten en te gillen, maar haar stem was te zwak. Het was zwart geworden voor haar ogen. Nee! Ze moest wakker blijven. Ze had geprobeerd zich te concentreren op haar Cocktail Competitron-trofee die door iemand op een verhoging was gezet. Het licht van de discolampen reflecteerde in het zilverkleurige metaal. Ze had zich uiteindelijk teruggetrokken in haar hoofd. Het geroezemoes, gelach en gekreun verdwenen naar de achtergrond. Toen de pil eindelijk was uitgewerkt en ze zich los had kunnen vechten, had Diederik haar zijn voorwaarden uitgelegd. Hij bracht het als iets moois: in ruil voor een sporadisch vliegreisje met een goedgevulde koffer zou ze voortaan een leven in luxe leiden.

Ineens is alles helder. Als stewardess kent Paula alle trucjes om de douane te omzeilen. Twee huizen, het luxeleven, het feit dat ze haar met Aimée in contact heeft gebracht. Natuurlijk is Paula betrokken bij de smerige zaakjes van Diederik. En zij is er met open ogen ingetrapt. Verdomme! Als ze ergens genoeg van heeft, dan is het wel van andere mensen die proberen haar leven te bepalen. In één ding hebben Aimée en Diederik zich vergist: zij heeft helemaal niet zo veel te verliezen.

“Helen, waar blijf je?” klinkt Paula’s stem door de intercom.

“Er is iets dringends tussengekomen. Ik moet weg. Spreek je later.”

Voordat Paula kan reageren, rent Helen terug naar haar auto en start met trillende handen de motor. Snel! Naar de politie in Nice.

Er is weinig verkeer op de heuvelachtige en bochtige kustweg.

Het gebrom van de motor werkt kalmerend. Helens hartslag daalt. De koele zeewind droogt het zweet op haar voorhoofd. Ze weet dat ze de juiste beslissing heeft genomen. Het zal ongetwijfeld pijnlijk zijn om de beelden van zichzelf op internet tegen te komen, maar als ze het goed aanpakt, zal niemand haar van dat perverse filmpje herkennen. Ze hoeft alleen maar haar haren te blonderen, gekleurde contactlenzen te kopen en een andere kledingstijl te kiezen. Ze denkt na. Als ze een valse naam gebruikt, kan ze een baan zoeken als bartender in Italië en als de eigenaar vraagt naar de naam op haar paspoort kan ze zeggen dat ze op de vlucht is voor haar gewelddadige ex. Ja, dat klinkt best geloofwaardig. Ze knikt en grijpt het stuur wat steviger vast. Niemand mag haar droom van haar afnemen. In de achteruitkijkspiegel doemen koplampen op. Ze vloekt, grabbelt haar telefoon uit haar broekzak en schakelt hem uit. Dat had ze meteen moeten doen. De auto achter haar komt steeds dichterbij. Als ze op een recht stuk zijn, zwenkt hij naar links, accelereert en rijdt haar voorbij. Een Ferrari. Patser! Helen laat haar adem ontsnappen. Het is weer donker. Nog even en ze is in de bewoonde wereld. Welke naam zal ze gaan gebruiken in haar nieuwe leven? Het is verleidelijk om een mooie en opvallende naam te kiezen, maar dat trekt te veel aandacht. Ze zal het simpel moeten houden: Tanja, Els of Mary. Ja! Dat is het, oma heette ook Mary. Ze schrikt op. De rode achterlichten komen ineens snel dichterbij. Ze remt. Waarom rijdt die auto voor haar zo langzaam? Tot haar verbazing is het de Ferrari. Ze moet bijna lachen om wat ze van plan is: met haar oude brik een Ferrari inhalen. Als die patser zo langzaam blijft rijden, kan ze niet anders. Vooruit dan maar, richting aangeven en gaan. Maar als ze naar links gaat, zwenkt de Ferrari ook naar links. Wat is dit? Helen haalt haar voet van het gaspe-

daal en laat zich terugzakken. De Ferrari remt verder af, waardoor zij wordt gedwongen om nog langzamer te rijden. Achter haar verschijnen koplampen. Snel komen ze dichterbij. De Ferrari geeft richting aan en draait een parkeerplaats op. De auto die achter haar reed, komt nu naast haar rijden. Het is de witte cabrio van Paula. Ze zit achter het stuur en gebaart dat ze moet afslaan. “Verdomme, Paula!” Met haar oude auto kan Helen nooit op tegen deze twee. Ze moet volhouden dat er iets dringends tussenkwam en dat ze gewoon gaat meewerken. Ze zet haar richtingaanwijzer aan en slaat af. De parkeerplaats is leeg. Helen stapte uit. Paula ook. De chauffeur van de Ferrari blijft zitten. “Dus jij hoort erbij,” zegt Helen zacht. “Hebben ze jou ook gefilmd?” “Ik moet je terughalen,” antwoordt Paula. “Alsjeblieft, ga met me mee.” “Je hebt me erin geluisd. Waarom doe je dit?” “Het spijt me. Ik kon niet anders. Je moet meekomen, anders...” “Wat anders?” “Dit is serieus, Helen. Dit zijn zware criminelen.” “Ze willen dus dat ik voor ze ga smokkelen. En zodra ik dat een keer heb gedaan, ben ik medeplichtig. Zo ver is het nog niet bij mij. Er is nog een uitweg. Voor jou ook, Paula. We hoeven dit niet te pikken. Hoeveel personen zitten er in die auto?” “Je kunt niet meer weg. Ze laten je nooit meer gaan.” “Hoeveel?” “Twee.” “Wil je ontsnappen, Paula?” Het is alsof Paula haar een heel voorzichtig knikje geeft. “Goed. Zie je die bosrand? Daar gaan we heen. We rennen zo

hard we kunnen en stoppen niet met lopen totdat we in de bewoonde wereld zijn. Begrepen?” Paula kijkt haar met een rare blik aan, maar er is geen tijd meer om te proberen haar te overtuigen. Als dit te lang duurt, zullen de mannen uitstappen en dan is hun kans verkeken. “Ik tel tot drie. Een, twee, ga...” Zonder om te kijken rent Helen naar de bosrand. Haar ademhaling zit onmiddellijk hoog. Een autodeur gaat open. Mannenstemmen. De wind suist langs haar oren. Dan een schot. Voelt ze pijn? Nee! Ga door! Nog een schot. Struikelend rent ze het bos in. Takken zwiepen tegen haar armen. De grond is ongelijk. Ze valt bijna, krabbelt overeind en rent door. Weg van die plaats. Als ze uiteindelijk echt niet meer kan, stopt ze om op adem te komen. Ze kijkt om zich heen. Ze is moederziel alleen in het bos.

5

Stilstaan is geen optie. Het bos is donker en ergens achter haar zoeken die klootzakken haar. De mannen met de wapens. Behoedzaam begint ze te lopen. Een minuut geleden rende ze als een waanzinnige door het bos, hijgend, doodsbang voor haar eigen schaduw, maar nu ze een beetje bij zinnen is gekomen, probeert ze zo onzichtbaar en onhoorbaar mogelijk te zijn. Ze is een paar keer in een struik blijven hangen, haar kleding is hier en daar kapot en ze heeft gemene krassen op haar armen en benen. Heel even denkt ze erover om haar telefoon te pakken en het lampje te gebruiken, maar ze durft het niet. Ze loopt door. Af en toe blijven haar voeten achter een tak haken en valt ze bijna. Ze verstapt zich een paar keer door een plotseling niveauverschil. Toch lukt het om een beetje vaart te maken. Is al dat zwoegen in de sportschool niet voor niets geweest, denkt ze wrang. Al die uren op de loopband, waarbij ze zichzelf overeind hield met de herinnering aan een opmerking die een kennis had gemaakt toen ze vertelde dat ze ging scheiden. “Ton ziet er goed uit, die heeft zo weer een vriendin, maar jij... Weet je zeker dat je dit wilt doorzetten?” Ze wordt handig in het rennen over dit terrein. Haar ogen zijn gewend aan het donker en ze snelt door het bos, tussen de boomstammen door, over omgevallen takken, soms met een omweg langs een van de vele groepen ondoordringbare struiken. Als ze parallel aan de weg blijft zal ze vanzelf in Nice komen. Waarom is Paula niet met haar meegegaan? Angst. Ze is natuurlijk als de dood voor Diederik en zijn maten. Logisch, maar toch. Moet je dan je hele leven in angst verkeren? Geen stap meer kunnen zetten zonder die dwang, die donkere wolk

boven je hoofd? Ze struikelt en een tak zwiept in haar gezicht. Haar oog prikt en traant. Haar wang brandt. Ze krabbelt over-eind en vloekt. Ineens loopt ze te huilen, en te schelden, maar ze loopt door. *No way* dat die klootzakken haar te pakken gaan krijgen. Plotseling voelt ze een koude rilling door haar lijf trekken. Die kerels in die Ferrari, de chauffeur, die maten van Diederik. Waren die ook op dat feest? Hebben zij haar gezien? Gezien hoe ze werd misbruikt? Hebben zij haar aangeraakt? Nog nooit is ze zo woedend geweest als in de dagen na dat feest. Het had wel even geduurd. De eerste dagen was ze nog totaal in de war. Ze kon niet bevatten wat er was gebeurd. Toch vertelde haar beurse lijf het haar. De vlammen pijn. Het besef was gaan groeien, samen met de schaamte, maar ook de woede groeide mee. Welke vuile idioot had dit bedacht? Welke arrogante gek dacht dat hij met zoiets kon weggomen? *No way* dat ze haar te pakken zouden krijgen en *no way* dat Diederik en Aimée ongestraft zouden blijven. Met hoeveel mannen en vrouwen hadden ze dit afschuwelijke spel al gespeeld? Hoeveel slachtoffers hadden ze al niet gemaakt? Ineens staat ze voor een smalle weg, zo eentje met van dat ruwe asfalt, dat als een wit weggetje op de kaart staat. Dat betekent dat ze in de buurt van de bewoonde wereld is. Het maanlicht is hier sterker dan in het bos. Vreemd genoeg stelt het zilveren licht haar niet gerust. Helen begint de weg te volgen, maar ze heeft het gevoel dat ze te zichtbaar is. Te kwetsbaar. Het lopen gaat wel een stuk sneller, ze kan hier flink vaart maken als ze wil, maar die mannen kunnen dit weggetje natuurlijk ook vinden. Waarschijnlijk hebben zij ook wel bedacht dat ze richting de stad gaat. Bovendien slingert de weg. Als ze door het bos gaat, kan ze beter een rechte lijn aanhouden en zal ze sneller zijn. Misschien. Ze blijft staan en luistert. Niets bijzonders. Niet de krekels die je hier de hele dag hoort. Niet het geruis van een snelweg dichtbij. Niks. Ze laat haar hand naar haar broekzak gaan, naar haar telefoon en weer vecht ze tegen de verleiding om te kijken waar ze is, hoe ze moet lopen. Ze kan de politie bellen. Haar locatie zelfs doorgeven. Maar zullen ze haar op tijd vinden? Ze kijkt naar de sterren, probeert zich te oriënteren, en loopt opnieuw het bos in. Ze is nog geen twintig meter gevorderd, als ze een auto aan hoort komen. Ze krimpt ineen en kijkt achterom. Koplampen. Hoewel ze haar vast niet kunnen zien, verschuilt ze zich achter een boom tot de auto voorbij is. Ze kan het risico niet nemen. Hoeveel films heeft ze wel niet ge-

Ze is nog geen twintig meter gevorderd,
als ze een auto aan hoort komen.
Ze krimpt ineen en kijkt achterom. Koplampen

zien waarin iemand vlucht, dolblij op een voorbijganger af rent en dan haar tegenstander treft? Nee. Ze zal doorlopen tot ze veilig is. Looppas, zegt ze tegen zichzelf. Rennen gaat hier niet, maar ze moet zo veel mogelijk vaart maken. Na een tijdje passeert ze een paar open plekken, waar hier en daar een boom is omgekapt. Onnatuurlijke ruimtes in het dichte bos. Het maanlicht verlicht ze op een spookachtige manier. Ze heeft geen tijd om erbij stil te staan. Ze moet door. Bij de volgende stap zakt ze door een vermolmd plank. Haar hele voet verdwijnt in de grond. Onmiddellijk zet ze haar gewicht op haar andere been en trekt haar voet weer los. Ze wrijft aan haar enkel en haalt een bebloede hand terug. Shit, het doet pijn. Even staart ze naar de grond. Ze bukt om te zien wat daar ligt, gaat op haar knieën zitten en pakt de gebroken plank op. Ze ziet nog een smal, vermolmd stuk hout en haalt dat weg. In het donkere gat ziet ze een tas liggen. Helen rilt en bedenkt dat ze het niet moet doen. Gewoon laten liggen. Niet aankomen. Toch steekt ze haar hand uit en haalt de tas uit het gat. Een sporttas. Donkerblauw en smerig. Die ligt hier al een tijdje, zo te zien. Voorzichtig ritst ze de sluiting open, haar adem inhoudend. Straks zitten er lichaamsdelen in. Een hoofd. Wat is ze aan het doen? Doe normaal, natuurlijk is het dat niet. Ze herinnert zich de nieuwsberichten over de vondsten vlak bij een woonwagenkamp van een criminele bende. Drugs, geld, wapens, verstopt onder geheime luiken in een Brabants bos. Daar hadden ze zelfs een container gevonden die helemaal was ingericht om mensen te kunnen martelen. Misschien is het... Ze kijkt nog eens goed, want ze heeft maar met een half oog durven kijken naar de inhoud. Deze keer opent ze de tas een stukje verder en kijkt, maar dan echt. Mijn God. Geld, tientallen stapeltjes geld. Meteen springt ze overeind. Dan valt haar het camouflagepatroon op, dat over de grond is gespannen. Het ligt bedolven onder een laag bladeren en takjes, maar ze kan het toch nog duidelijk zien. Die open plekken. Misschien ligt daar wel meer verstopt. Hoe dan ook, ze kan er geen tijd aan besteden. Dat moet de politie maar doen, als ze eenmaal alles heeft verteld. Ze moet weg.

Doorlopen. Even twijfelt ze, maar dan pakt ze een stapeltje biljetten uit de tas, rolt het op en stopt het in haar bh, de veiligste plek voor fooien, heeft ze lang geleden al geleerd. Ze staat op en loopt door. Ze gaat aangifte doen en dan zal ze vertrekken en nooit meer terugkomen. Mary is een goede schuilnaam, naar haar stoere oma. Ze schrikt als ze bijna een grasveld op rent. Net op tijd houdt ze in, stapt terug en verbergt zich tussen de struiken. De bewoonde wereld. Zo dichtbij al. Ze staart naar het huis, dat in het maanlicht voor haar ligt. Het is de grote witte villa van Diederik. Nee! Buiten adem blijft ze staan, met open mond staart ze naar het huis. Ongelooflijk, maar toch. Ze herinnert zich dat het net buiten Nice lag, niet ver van de kustweg, maar wel ver genoeg in het bos om redelijk wat privacy te hebben. Geschrokken blijft ze staan kijken. Het huis is donker, alleen op de bovenste verdieping brandt wat licht. Ze duikt ineens als een deur aan de achterkant van het huis opengaat en een bewaker naar buiten komt. De man zegt iets tegen iemand die nog binnen is en steekt een sigaret op. Geanimeerd praat hij met de onzichtbare persoon. Een vrouw. Helen hoort haar lachen. Kort daarna komt de vrouw in de deuropening staan, maar Helen kan niet zien wie het is. De vrouw draait om de man heen, er wordt geflirt, en dan neemt ze de man bij de hand en trekt hem naar binnen. Even later stapt hij weer naar buiten, schopt tegen de steen die de deur openhoudt en snelt weer naar binnen. Hij heeft iets tegoed, zo veel is duidelijk.

6

Nooit meer zet ze een voet over de drempel van die villa! Ze voelt weer de walging en boosheid over wat ze haar daar hebben aangedaan. Wie denken ze wel dat ze zijn, om zo met vrouwen om te gaan! Haar hart bonst en Helen beseft maar al te goed dat ze zichzelf tot kalmte moet manen. Dit moet ze goed aanpakken en ze mag geen fouten maken. Deze criminele bende moet worden opgepakt en opgesloten. Ze overweegt voor de zoveelste keer om haar mobiel aan te zetten en de politie te bellen. Maar dan is ze mogelijk traceerbaar en die kerels met hun Ferrari zitten haar waarschijnlijk nog steeds op de hielen en ja, wie weet Paula ook wel. Of... De pistoolschoten. Ze... Ze zullen Paula toch niet hebben neergeschoten? O, mijn god, nee! En wiens schuld is dat dan? “Nee,

Helen,” spreekt ze zichzelf fluisterend toe, “niet doen, niet jezelf nog meer opfokken.” Ze hebben Paula in hun macht, zij is een van hen, haar zullen ze echt niet vermoorden. Die schoten waren voor haarzelf bedoeld. Ze ademt een paar keer diep in en uit. Niet aan denken nu. Ze richt haar aandacht op de villa. De deur blijft dicht en er brandt alleen op de bovenste etage licht. Maar dan ziet ze achter een van de ramen beneden opeens een flikkerend lichtje. Helen laat zich snel op haar hurken zakken achter de struiken. Na een tijdje buigt ze iets opzij en tuurt naar het raam waar ze het licht dacht te zien. Het is er nog, maar het beweegt en is groter dan daarnet. Opeens dringt het tot haar door en ze draait zich snel om. De lichtbundel zwiept wild heen en weer en komt alarmerend snel dichterbij. Die kerels zijn blijkbaar teruggekeerd naar de

vlak achter haar maakt dat ze zich omdraait en vrijwel direct wordt verblind door een lichtbundel die uit het niets lijkt te komen, gevolgd door een scherpe pijn aan de zijkant van haar hoofd, waardoor het felle licht weer dooft.

Helen ligt op haar zij en opent langzaam haar ogen. Door een waas ziet ze iets wat maar niet tot haar door wil dringen, maar wel een vage herinnering oproept. Ze knippert een paar keer met haar oogleden en zodra ze wat beter kan focussen ziet ze twee dunne, witte benen vlak voor haar. Verschrikt schiet ze overeind en grijpt onmiddellijk naar haar hoofd. Ze hoort iemand ‘Ze komt bij’ zeggen en vreemd genoeg klinkt dat ver weg. Helen kijkt omhoog. “Diederik,” zegt ze zachtjes. De pijn in

Helen ligt op haar zij en opent langzaam haar ogen. Zodra ze wat beter kan focussen ziet ze twee dunne, witte benen vlak voor haar

villa en hebben haar in het maanlicht zien staan! Hoewel het meer paniekvoetbal dan een goed doordacht plan is, rent Helen zo snel als ze kan om de villa heen, richting het bos. Zodra ze de hoek om is, blijft ze hijgend en als bevroren staan; de witte cabrio van Paula staat pal naast de knalrode Ferrari geparkeerd. Helens gedachten springen alle kanten op. Is Paula hiernaartoe gereden of is haar auto door een van die kerels meegenomen? Is ze meegesleurd en in gevaar? Nee, natuurlijk niet, die valse bitch is net zo’n gewetenloze crimineel als Aimée en Diederik. Helen scant de bovenste verdieping van de villa, alsof Paula daarvandaan naar haar zou staan gluren. Wild draait ze haar hoofd heen en weer, twijfelend tussen de cabrio en de bosrand. Ze moet naar Nice, naar het politiebureau, en wel zo snel mogelijk. Het geluid van rennende voeten over de kiezelstenen aan de andere kant van de villa maakt dat ze in minder dan een seconde de open cabrio checkt. Geen contactsleutel natuurlijk en de Ferrari zit op slot. Terug naar het bos dan! Haar enige optie. Zonder verder na te denken rent Helen het donkere bos in, waar ze struikelt over de eerste de beste boomstronk. Ze valt hard op haar handen en knieën, maar negeert de stekende pijn en krabbelt zo snel mogelijk weer overeind. Het geluid van een zacht knipje

haar hoofd is ondraaglijk. Vanuit de hoogte kijkt hij op haar neer en zijn houding is dreigend. Ruw pakt hij haar onder de oksels beet, hijst haar recht op en duwt haar tegen de rugleuning van de bank. Helen kreunt van de pijn. “Domme trut!” schreeuwt hij. “Dacht je nou echt dat wij je zomaar laten gaan?” Instinctief schermt Helen haar hoofd af met haar armen. Hij trekt ze uit elkaar en komt met zijn gezicht zó dicht bij het hare, dat hun neuzen elkaar bijna raken. “Wij doen met jou wat we willen.” Zijn vinger prikt in haar borstkas. “Jij hebt niks te zeggen.” Helen ruikt een mengeling van tabak en alcohol en draait haar hoofd weg, maar Diederik grijpt haar bij de kin en draait haar hoofd terug. “En nu heb je het aan jezelf te danken dat wij even heel goed moeten nadenken of jij voor ons nog wel bruikbaar bent.” Bruikbaar? Terwijl Helen hem aanstaart, galmt het woord na

in haar hoofd. Alsof ze een ding is, een voorwerp, iets wat je kunt gebruiken. Misbruikt hebben ze haar, vanaf dag één!

“Zak in de stront!” schreeuwt ze recht in zijn gezicht. Ze heeft niets meer te verliezen. Als ze dan toch ten onder gaat, dan wel vechtend.

Diederik slaat haar zó hard in het gezicht, dat ze half van de bank glijdt.

“Died! Geen geweld, dat hebben we afgesproken,” klinkt het vanuit een hoek van de kamer.

Helen herkent de hese vrouwenstem.

Aimée komt langzaam dichterbij en gaat naast Helen op de bank zitten. Ze veegt een lok van Helens voorhoofd en kijkt aandachtig naar de wond. Zwijgend, maar met een veelzeggende blik wendt ze zich tot Diederik.

“Wat nou? Ga je deze een beetje pampere? O nee, wacht even, je vindt deze leuk!” reageert hij met een schamper lachje.

“Deze? Ik ben geen ding!” Helen werpt een woeste blik naar Diederik.

Aimée weert de aanstormende Diederik af en pakt Helens handen stevig beet. “Lieverd, je haalt het slechtste in hem naar boven en maakt het er voor jezelf op deze manier niet veel beter op,” zegt ze zó kalm, dat het eerder bedreigend dan geruststellend klinkt. Dan richt ze zich tot Diederik. “En jij moet nu even dimmen.”

Aimée is *in control*, zo veel is Helen wel duidelijk, terwijl ze haar handen uit die van Aimée probeert te wurmen.

“Ik snap niet hoe Paula deze trut heeft kunnen ronsen. Ten eerste is ze veel te oud en ten tweede...” Diederik stopt midden in zijn zin zodra Aimée een vinger tegen haar lippen drukt.

“Jij vindt haar gewoon geil,” snauwt hij en loopt gefrustreerd bij ze vandaan.

Helen staat wankel op en loopt naar een van de ramen. Ze trekt uit alle macht aan de hendels, maar er is geen beweging in te krijgen.

“Ik vind haar interessant,” zegt Aimée, terwijl ze Helen onderzoekend aankijkt. “En nuttig. Ik zie haar en Paula nog steeds als een goed team voor het vervoeren en uitbreiden van onze, hoe zal ik het noemen, merchandise.”

Ze glimlacht naar Helen en klopt even op haar knie voordat ze opstaat en wegloopt. Met de deurklink in de hand draait ze zich om en richt haar blik op Helen, terwijl ze tegen Diederik praat. “Misschien moeten we haar straks het filmpje nog even laten zien dat je van haar hebt gemaakt op het feest.” Ze knipoogt naar Helen en vervolgens verlaten zij en Diederik de kamer. De deur wordt zorgvuldig afgesloten.

Nu pas begint Helen over haar hele lichaam te trillen en in een reflex slaat ze haar armen om zich heen. Ze voelt de rollen geld in haar bh en haalt opgelucht adem. Een tijdje staart ze naar de dichte deur voordat ze de kamer rondkijkt. De chaise longue waarop ze zit, de hoge ramen, de antieke spiegels, de parketvloer... Het kan niet missen, ze is in de villa. Hoe komt ze hier in godsnaam weer uit?

Helen staat wankel op en loopt naar een van de ramen. Ze trekt uit alle macht aan de hendels, maar er is geen beweging in te krijgen.

7

Buiten op het voorterrein van de villa trekt een auto hard op. Helen ziet nog net hoe de Ferrari met een stofwolk wegscheurt over de onverharde weg. De auto oogt klein, wat haar eraan herinnert dat ze op de bovenste verdieping zit opgesloten.

Haar gedachten gaan weer naar dat moment van verwondering, twee weken geleden, toen ze dit feeërieke gebouw naderde met de Porsche van Aimée. Ze kon toen nog niet vermoeden dat er een duivel op deze paradijselijke plek woonde. Even goed nadenken wat ze die eerste keer ook alweer zag. Ze reed over de oprijlaan toen het statige gebouw achter wuivende palmbomen voor haar opdoemde. De witte kolos had twee verdiepingen met daarboven een schuin oplopend dak met hoge, langwerpige dakkapellen. De villa deed

haar denken aan de plantagehuizen in het diepe zuiden van de Verenigde Staten, met dito marmeren pilaren voor de ingang en een overdekte galerij op de begane grond. Helen zucht en kijkt weer naar de parkeerplaats. Het heeft nul zin om een van de hoge ramen te forceren en via het dak te vluchten. Vanaf deze hoogte ben je morsdood als je naar beneden valt.

Snel draait ze zich om en analyseert opnieuw de pompeuze ruimte, die waarschijnlijk dienstdoet als logeerkamer. Ze opent kasten en lades, maar vindt niets wat van nut is als verdediging of voor haar vlucht. En toch moet ze hier weg, maar hoe? Haar blik flitst langs de patserige meubels en blijft hangen bij de menshoge openhaard die tegenover een hemelbed is gesitueerd. Helen loopt erheen, duwt het zware, ijzeren rooster opzij, gaat in de openhaard staan en kijkt via het rookkanaal omhoog. Er verschijnt een vierkant zwart vlak dat lichter oogt dan het zwart van de koker. De geur van as hangt nog in de schoorsteen. Deze openhaard is niet voor de show, maar wordt nog gebruikt. Dat zie je ook. Rechts bij haar voeten staat een rieten mand met nog enkele houtblokken met aanmaakhoutjes en een aansteker, en ernaast een rek met daaraan een pook, een vuurtang en een schep voor de as.

Helen ijsbeert door de kamer. Alleen een wonder of een ramp kan haar nog redden. Opnieuw blijft haar blik hangen bij de openhaard en dan kijkt ze naar het plafond. Ze signaleert een rookmelder, maar zonder sprinklerinstallatie. Ze ademt zwaar in en uit, en het idee komt. Een ramp kun je veroorzaken! Met vuur! Ze denkt aan de vele waarschuwingsborden langs de wegen rond Nice. PAS OP VOOR BOSBRANDEN! Ja! Een villa midden in de kurkdroge *garrigue* die vlam vat. Dát trekt de aandacht, van de brandweer én de politie. Die zullen uitrukken en dit hele gebied afzetten, want een brand op deze plek, na weken geen druppel regen, kan leiden tot een vuurzee die onherroepelijk de metropool Nice bedreigt. Ja! Ze gaat een gordijn in de fik steken en zich verstoppen in de koker van de openhaard. Die is van vuurvaste steen en heeft toegang tot frisse lucht! Zeker als ze eerst een raam kapotslaat. Toch?

Helen twijfelt. Hoe zat dat ook alweer met luchtstromen? Ze schudt haar hoofd. Ze weet het niet.

Maar wat gaan die lui doen als het brandalarm afgaat? Komen ze dan naar binnen? Ja vast. En dan? Ze zullen proberen om de zaak te blussen en haar gaan zoeken. Helen loopt naar de deur en kijkt vanaf de ingang naar de openhaard. Als ze op dat zware ijzeren rooster gaat staan zijn haar voeten niet te zien vanaf hier. Ze bukt zich en kijkt opnieuw. Inderdaad: alleen iemand die diep genoeg door zijn knieën gaat kan haar sneakers zien. Maar wat zullen ze denken als ze naar binnen stormen? Dat ze zich heeft verstopt? Of via het raam is ontsnapt?

Dat laatste! Het is zaak om het raam zodanig kapot te slaan dat een mens eruit zou kunnen klimmen. Ja, zo doen we het, re-deneert Helen in zichzelf. Echt? Durft ze dat?

“Ja!” zegt ze nu hardop.

‘En wat als die rook wel door de schoorsteen naar buiten gaat en niet via dat raam?’ vraagt haar innerlijke stemmetje.

Dan klim ik uit die schoorsteen en geef me over aan de handlangers van Diederik! ‘Maar ondertussen is de brandweer wel al onderweg,’ antwoordt de dappere mens in haar.

Helen stapt in de openhaard en duwt het zware, stalen rooster zover als mogelijk tegen de muur. Vervolgens klimt ze op de ijzeren constructie en test of ze er goed op kan staan. Yep! Ze springt weer naar beneden en reikt naar de mand met de houtblokken. Ze pakt de aansteker en checkt of die werkt. Ja! Dan trekt ze haar hemd uit, bijt met haar tanden een gat in de stof en scheurt met een stevige ruk de onderkant over de volle lengte los. Vervolgens bindt ze de reep stof rond haar mond en neus. Dat helpt hopelijk tegen de rook en voorkomt dat ze gaat hoesten. Hierna trekt ze het gehavende hemd weer aan, grijpt de pook van het rek en loopt naar het raam. Ze klikt de aansteker aan en met een trillende hand houdt ze het vlammetje tegen de damasten gordijnen van het meest linkse raam, dat het verst is verwijderd van haar openhaard. De stof vat vlam en het alarm begint na een paar seconden al te loeien. Vervolgens slaat ze met al haar kracht met de pook het glas in het raam aan diggelen, gooit de staaf neer, rent naar de openhaard, klimt op het rooster en duwt haar handen tegen de koker om zo haar lichaam te stabiliseren.

Het alarm loeit en loeit en Helen kan niet horen of de bewakers al binnen zijn.

Maar dan klinken er stemmen die in het Frans tegen elkaar schreeuwen. Jawel, ze zijn er.

Ze duwt zich nog harder tegen de muur van de schoorsteen en ruikt de rook die zich in de kamer vormt. Het alarm stopt en Helen wil gillen van de angst. Wat heeft ze gedaan? Is ze soms gek geworden? Straks verbrandt ze nog levend!

Ineens hoort ze rennende voetstappen over de parketvloer, gevolgd door het geluid van een brandblusser. Krijgen ze de brand geblust? Ze weet het niet, maar het wordt wel warmer in de koker en het zweet druipt langs haar hals en boezem. Minuten verstrijken en ineens galmt buiten in de verte de sirene van de brandweer. Het geloei wordt luider en luider. Eindelijk! De brandweer arriveert. Met de politie?

De mannen lijken inmiddels niet meer in de kamer te zijn. De rook dringt door de reep stof en bereikt haar neus. Ze moet hoesten en ademen wordt lastiger.

Helen schiet de brandweerauto in, grijpt een pak, een helm en een paar laarzen en duikt weer de struiken in. *Razendsnel trekt ze de spullen aan*

Wegwezen! Helen klautert van het rooster naar beneden en komt uit de schoorsteen. Met een pompende borstkas verkent ze de kamer. De gordijnen zijn al opgevreten door de vlammen, die nu aan het houten plafond likken. Er hangt een dikke rookwolk in de kamer. De ogen van Helen schieten naar de deur, die openstaat. In een reflex grijpt ze de ijzeren schep van het rek en rent de gang op. Ze voelt het metaal tegen de huid van haar handpalm. Heeft ze niet te lang gewacht? De hal is leeg. Welke kant moet ze nu op? Van de avond dat ze hier werkte herinnert ze zich nog dat de villa drie trappenhuisen had. In het midden was één grote en open witmarmeren opgang en uiterst rechts en links waren twee sobere trappen achter een deur. Die werden in vroegere tijden waarschijnlijk gebruikt door het personeel.

Helen kiest de kant die zo ver mogelijk is verwijderd van het vuur. Ze rent naar de deur en opent deze. Het is donker in het trappenhuis. Het enige licht komt van buiten en valt via langwerpige ramen op de treden, die ogen als donkere vlakken. Moet ze het licht aandoen? Nee. Dat kunnen ze haar vanaf buiten zien. Haar ogen wennen snel aan het weinige licht en ze haast zich alsmaar sneller de trappen af, met haar schep in de aanslag. Als ze de begane grond bereikt, houdt ze hijgend halt en luistert aan de deur. Hoort ze stemmen? Zijn er mensen? Nee, het is stil. Ze zijn vast allemaal naar buiten en ze zullen haar daar ook wel zoeken. Voorzichtig opent ze de deur. De gang is inderdaad leeg. Links staat een deur open van een ruimte die eruitziet als een ontvangstkamer. Er is niemand. Helen rent de kamer in en speert naar de terrasdeur, opent deze en stuift na een korte check de tuin in, schiet achter een enorme rododendron en hurkt neer. Goddank. Ze is buiten en ze lééft. Hijgend omklemt Helen de

schep en observeert ze de villa. De vlammen slaan linksboven uit een dakraam.

Vlakbij klinken stemmen. Brandweerlieden komen met lampen en brandslangen de hoek om en bewegen zich in haar richting. Het licht van een mobiele bouwlamp schiet aan. De mannen roepen instructies naar elkaar en werken stug door. In de verte klinkt de sirene van nóg een brandweerauto. Meerdere eenheden rukken dus uit. Dit is serieus. En nu? Wat moet ze nu doen? Terwijl Helen met haar bezwete handen over haar blote benen wrijft, ziet ze links twee mannen. Het zijn Diederik en een rijzige politieagent. Ze zijn druk met elkaar in gesprek en zoeken duidelijk een plek waar ze uit het zicht van de brandweermannen met elkaar kunnen praten. Ze naderen de rododendron. Helen duikt in elkaar, kruipt nog wat verder in de struik en houdt haar adem in. Ze hoort hoe Diederik met de man overlegt. Ze kennen elkaar, zoveel is duidelijk. Dan spelt Diederik haar voor- en achternaam zorgvuldig. Haar lichaam verkrampt. Ze praten over háár. Haar Frans is net goed genoeg om in grote lijnen te begrijpen dat Diederik de politieagent instructies geeft over wat te doen als zij zich bij het bureau van Nice zou melden. De agent moet dan meteen naar het bekende nummer bellen, waarna Diederik passende maatregelen zal nemen. Helen ziet hoe Diederik in zijn broekzak grijpt en de agent iets geeft. Geld? De functionaris knikt, draait zich om en loopt langs de brandweermannen richting de voorzijde van de villa.

Helen is in shock. De politie van Nice is dus corrupt. Of in elk geval deze meneer. Wat moet ze nu? Wegvluchten. Uiteraard! Maar waarheen? En hoe? Ze verkent haar omgeving. Ja, ze moet proberen om via de vele sierstruiken de voorkant van het pand te bereiken. Misschien kan ze daar een auto stelen? Of een scooter? Of wat dan ook! Iets waar ze mee kan vluchten. Ver weg!

Helen begint met kruipen en bereikt even later de parkeerplaats. Haar benen en armen zitten onder de schrammen, maar het deert haar niet.

Op het voorterrein van de villa is het een bedrijvigheid van jewelste. Brandweerlieden proberen met man en macht het vuur te blussen. Links voor haar staat een grote brandweerau-

to met open deuren en iets verderop klimmen mannen uit twee net gearriveerde bluswagens en haasten zich met hun materiaal richting de villa. Meerdere personen drommen samen achter een inderhaast opgezette afscheiding, ook Aimée en Diederik. Ze geven instructies aan hun handlangers en wijzen naar het dak en vervolgens naar de tuin aan de andere kant van het pand. De mannen haasten zich die kant op. Ze lijken geen aandacht te hebben voor de plek waar zij zich schuilhoudt.

Helen kruipt via de struiken naar de dichtstbijzijnde brandweerauto en kijkt van achteren naar binnen. In de moderne ruimte staan een brancard, twee uitklapbare stoelen die aan de wand zijn bevestigd en diverse apparaten waar ze het doel niet van kent. Dan valt haar blik op twee neonoranje pakken met beschermhelmen en handschoenen. De kleren hangen aan een stalen stang. Eronder staan stevige zwarte veterlaarzen. Haar brein calculeert. Wat nou als ze zo'n pak met accessoires aantrekt? Dan is ze onherkenbaar en kan ze straks met deze eenheid terugreizen naar Nice. In de chaos na zo'n grote brand valt ze waarschijnlijk niet op. Ook niet omdat meerdere eenheden zijn uitgerukt. En de mannen zijn vast kapot. Als ze straks terugkomen en op hun stoeltjes gaan zitten, stapt zij ook in. En dan? Wat doet ze als ze eenmaal in Nice is? Waar kan ze heen? Of beter: naar wie?

En ineens verschijnt daar het knappe gezicht van Patrick. Ja, hij waarschuwde haar. Ze moest niet naar de villa gaan, drong hij aan. Haar voorgangsters waren niet meer teruggekomen. Ja, Patrick! Hij vermoedde al onheil. Hij zal haar vast helpen en ze weet waar hij woont: boven dat visrestaurant in de straat achter de beachclub. Het enige wat ze van hem nodig heeft, zijn schone kleren en een telefoon waarmee ze naar Nederland kan bellen. Helen schiet de brandweerauto in, grijpt een pak, een helm en een paar laarzen en duikt weer de struiken in. Razendsnel trekt ze de spullen aan. Vervolgens leunt ze achterover tegen een kurkeik en zwetend in het isolatiepak wacht ze af.

8

De wind wakkert aan en laat de vlammen razen en tieren. Het dak staat inmiddels ook in brand en om de villa vormt zich een oranje rood aureool dat al van ver te zien moet zijn. Knetterende vonkenregens verspreiden zich door de lucht en landen op de jonge aanplant en de rododendron die de overgang

naar het bos markeert. Op verschillende plekken laaien nieuwe brandjes op. De hitte straalt fel uit naar de omgeving. Ineens duizelt het Helen. Natuurlijk was de gortdroge omgeving de reden waarom de brandweer in opperste paraatheid was, maar het was niet haar bedoeling dat alles écht in vlammen op zou gaan. Beelden van vroeger doemen op. Haar echtgenoot met een blik vol minachting: 'Jij kunt ook niks. Alles wat jij doet mislukt. Nu breng je ook nog andere mensen in gevaar.' Ze spert haar ogen open. Stop! Zo moet ze niet denken. Hij zei dat soort dingen omdat hij haar klein wilde houden. Ze concentreert zich een paar seconden op haar ademhaling en weet zichzelf te herpakken. Dit was de enige manier om te ontsnappen uit de hel waarin ze terecht was gekomen. En dat de protserige villa van die Diederik als verloren kan worden beschouwd, is alleen maar mooi.

Maar ze moet wel iets doen om te voorkomen dat alles om het huis heen wordt verwoest door het vuur. De brandweerlieden richten zich op de voorkant van de villa en zien nog niet dat het vuur bij de tuin aan de achterkant begint over te slaan op de omgeving.

Het zwembad! Water genoeg om deze beginnende brandjes in de kiem te smoren. Helen rent naar het voorterrein, tikt een van de brandweerlieden bij de wagens aan, trekt hem mee en wijst hem op de nieuwe brandhaarden. 'Utilisez la piscine!' schreeuwt ze om boven het geraas van het vuur uit te komen. Hij kijkt haar even verbaasd aan, maar knikt dan en zegt iets in zijn portofoon. Kort daarop rent een deel van de brandweermannen naar de achterkant van het huis. Dat is opgelost. Nu moet ze hier weg zien te komen, want wachten totdat deze brand is geblust, duurt waarschijnlijk uren. Ze doet het vizier van haar helm omlaag en loopt over de oprijlaan naar de afbakening waar meerdere omwonenden staan. Misschien kan een van hen haar een lift naar Patrick geven. Intussen spiedt ze om zich heen. Diederik is nergens te zien, maar Aimée staat nog steeds met een verbijsterde blik naar de vlammenzee te staren.

Aimée, de kwade genius, die haar 'interessant en nuttig' vindt. Net zoals haar echtgenoot haar vroeger 'interessant en nuttig' had gevonden. Weer iemand die denkt dat ze haar kan overheersen en gebruiken. Een bijna dierlijke grom ontsnapt aan haar keel. No way, Aimée. En trouwens, die naam is veel te lieflijk voor een monster zoals jij.

Is er iemand die op haar of op Aimée let? Zo te zien niet. Helen denkt aan de materialen in de zak van het brandweerpak: een klein handbijltje, een mes, touw.

Ze loopt naar de afbakening. "Madame, komt u even mee?"

9

Zonder te kijken of Aimée achter haar aan komt, loopt ze naar een rustiger stuk, weg uit de drukte, weg van de brand. Ze loopt een stukje een bospad op en hoort de voetstappen van Aimée achter zich. Hier is niemand. Als Helen zich omdraait, staat Aimée met een geïrriteerde en arrogante blik voor haar.

“Wat is er?” vraagt ze in het Frans.

Helen voelt haar moed even wegsijpelen, maar de gedachte aan wat deze vrouw haar heeft aangedaan, maakt haar strijdbaar. Ze spant haar spieren aan. Aimée is dan misschien wel een of andere maffiabaas, maar haar posituur lijkt op dat van een typische *Française*: petite, frêle en nog wat van die irritante woorden die ze in de mode-wereld gebruiken voor uitgehongerde kabouters. En dan is Aimée nog niet eens Frans.

Helen haalt uit. Grijpt Aimée bij haar bovenarmen, zet haar heup en haar volle gewicht in en werkt Aimée verrassend gemakkelijk tegen de grond. Onmiddellijk gaat ze boven op Aimée zitten en drukt haar handen boven haar hoofd tegen de grond. Ineens moet ze denken aan vroeger, als rotjongens hetzelfde trucje bij haar uithaalden en dreigden in haar gezicht te spugen. Ze laat een van Aimées handen los om bliksemsnel haar vizier open te klappen. Dan grijpt ze Aimées hand weer vast.

Aimée reageert verrassend kalm. “Helen, ben jij het? Doe toch niet zo dom. Hier kom je nooit mee weg.” “Dat dacht ik wel,” bluft ze, terwijl ze probeert het touw uit haar zak te frunniken. “Ik breng je naar de politie.” “Wat heb ik dan gedaan?”

“Je hebt mij gedrogeerd, gechanteerd met een seksfilm, je hebt op me laten schieten, je hebt me tegen mijn wil vastgehouden in die villa daar en je runt een smokkellijn.”

“Heb je daar bewijs van?”

Helen denkt koortsachtig na.

“Juist,” zegt Aimée. “Het is jouw woord tegen het mijne en reken maar dat mijn woord in deze contreien heel wat zwaarder weegt dan dat van jou.”

“En je hebt Paula vermoord!”

Tot haar verbijstering begint Aimée te lachen. “Wat zeg je nu toch? Lieve schat, je vriendin Paula is springlevend. Maar als je hiermee doorgaat, kan ik haar veiligheid natuurlijk niet garanderen. Goed. Nu dat duidelijk is, moet je me maar even loslaten. Het is tijd om te praten.”

Helen aarzelt enkele secondes Dan neemt ze een besluit. Snel trekt ze het mes uit de zak van haar pak en richt het op Aimées borst.

“Ik geef je twee minuten om te zeggen wat je kwijt wilt en dan gaan wij samen een wandelingetje maken.” Ze duwt zichzelf omhoog totdat ze staat.

Aimée komt half overeind.

“Zitten blijven!” zegt Helen, terwijl ze het mes richting Aimées gezicht beweegt.

“Ja ja, rustig maar.” Aimées glimlach oogt ineens verkrampt. Ze is vast bang dat haar perfecte smoeltje wordt verminkt. Nee, dat zal ze niet doen, ze zou het niet eens kunnen. Maar vanbinnen geniet Helen van de macht die ze nu heeft over deze vrouw die dacht dat ze haar alles kon afnemen. Haar onschuld, haar reputatie en vooral haar zo zwaar bevochten vrije leven.

“Oké, voor de draad ermee,” zegt ze kortaf.

“Het is anders dan je denkt, Helen. Diederik is niet de grote baas en ik al helemaal niet. We behoren tot een... hoe zal ik het noemen? Een grote firma. En sinds jouw debuut in onze film ben jij ook onderdeel van deze firma. Ik moet zeggen, je deed het vol overgave, je spat van het scherm. Ik heb genoten.” Helen sluit kort haar ogen. “Je bluft, Aimée. Ik laat me niet meer onder druk zetten. Wij gaan samen naar een politiebureau, desnoods buiten deze omgeving. Dan zullen we zien wie er aan het kortste eind trekt.”

Aimée lacht. “Lieve Helen, jij denkt veel te Nederlands. Daar is de politie je beste vriend. Maar hier aan de Côte d’Azur is zo veel geld in omloop. Dat maakt elke rechtschapen diender, politiebaas en zelfs rechter hebbertig. Ik kan je vertellen, onze firma zwemt in het geld. En eenmaal erin kom je er niet meer uit. Dus kun je maar beter genieten van de voordelen en de luxe, meid. Dat heb ik ook gedaan en het bevalt prima. Jij en ik, wij gaan het gewoon gezellig maken, samen.” Aimées knipoog maakt iets los in Helen. Een mix van woede en onverschrokkenheid. Ze beweegt het mes richting Aimées hals. “Genoeg! Opstaan, jij. Nu!”

“Oké, oké.” Aimée krabbelt overeind en klopt de aarde van haar handen.

“Omdraaien en handen naar achteren. Bij elkaar.” Helen grijpt naar het touw dat uit haar zak bungelt. Met haar andere hand duwt ze de punt van het mes tegen Aimées nek en drukt

haar huid zachtjes in. “Voel je dit? Eén beweging en ik duw door.”

Aimée buigt in een reflex haar hoofd naar voren. “Ik doe niks.” Haar stem klinkt schor.

“Niet bewegen, zei ik!” sist Helen. Ze laat het mes in de zak van haar pak glijden en pakt het touw met beide handen vast. Razendsnel trekt ze het om Aimées polsen en legt er een knoop in. En nog een. Dan trekt ze het mes weer uit haar zak en duwt de punt tegen Aimées rug aan.

Aimées knipoog maakt iets los in Helen. Ze beweegt het mes richting Aimées hals. ‘Genoeg! Opstaan, jij. Nu!’

“Lopen! Naar de uitgang van het terrein. En voor je blijven kijken!” Door korte bevelen te geven probeert Helen haar ze-nuwen de baas te blijven. Aimée begint te bewegen. Haar hakken zakken weg in de zachte bosgrond, waardoor ze moeite moet doen om recht te blijven lopen.

Even later zijn ze in de buurt van de afscheiding waarachter omwonenden zich hebben verzameld. Slechts een paar bomen en struiken scheiden hen van het toegestroomde publiek. Bij de afscheiding staat een agent die in een verhitte discussie is verwickeld met een van de toeschouwers.

“Wachten,” zegt Helen. Aimée stopt met lopen. Helen beweegt haar vrije hand in de broek van het brandweerpak en tast in de zak van haar shorts die ze eronder aanheeft. Hebbes! Ze vist de aansteker, waarmee ze eerder de gordijnen in de fik stak, eruit. In een opwelling had ze die in haar zak gestoken op het moment dat het gordijn vlam vatte.

“Hier. Vasthouden. En waag het niet om hem los te laten,” Helen duwt de aansteker in een van de vastgebonden handen. Daarna dwingt ze Aimée om door te lopen, tot ze voor de agent staan.

“*Monsieur, parlez-vous anglais?*”

De agent draait zich naar hen toe. “*A little bit,*” zegt hij met een zwaar Frans accent.

“Fijn. Ik ben hier vanwege een uitwisselingstraject, vandaar. De commando’s begrijp ik prima hoor, maar dat spreken... Ik heb zonet deze dame betrappt terwijl ze tegen de zijkant van de villa een struik in de fik stak. Ik kon haar overmeesteren en

vastbinden. Ze wilde de aansteker weggooien, maar daar heb ik een stokje voor gestoken. Kijk maar in haar hand. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar het zou zomaar kunnen dat zij degene is die achter deze ramp zit. Volgens mij hoort ze bij die club die hier in de villa vertoeft. Misschien willen ze de verzekering oplichten?”

“Ze liegt! Zij was het!” schreeuwt Aimée.

“*Merde! Un moment.*” De agent grijpt naar zijn portofoon en praat op opgewonden toon. Zo te horen roept hij zijn collega’s

op. Hij negeert het protest van Aimée. Helen glimlacht inwendig. Natuurlijk gelooft hij haar en niet Aimée. Het brandweerpak doet wonderen.

De agent stopt zijn portofoon weg en grijpt Aimées arm stevig vast. Nog geen minuut later komen er twee agenten aanrennen. Een toeschouwer die achter het lint staat, roept ‘*pyromane!*’ en het geroezemoes in het publiek neemt toe.

“Ik ga weer terug naar mijn collega’s,” zegt Helen.

“*D’accord. Merci bien!*” De agent steekt een duim op en Helen snelwandelt richting het bos. Niemand let op haar. Alle aandacht is op Aimée gericht en steeds meer mensen schreeuwen op woedende toon naar haar. Logisch, brandstichters worden hier in de omgeving als de grootste vijanden gezien.

In de bosjes trekt Helen het brandweerpak uit en verstopt het onder een dichte struik. Dan loopt ze tussen de bomen door terug naar het publiek en weet ongezien voorbij de afscheiding te glippen. De drie agenten hebben Aimée inmiddels tegen de grond gewerkt. Die schreeuwt nog steeds moord en brand.

Ook al zal dit scenario misschien geen stand houden, het geeft haar, Helen, de tijd om te ontsnappen. En het voelt als een enorme genoegdoening. Nu nog iemand vinden die haar een lift wil geven.

10 LATER

“Heb je het niet vernietigd?” Raul kijkt Helen met gefronste wenkbrauwen aan. Ze trekt een verontschuldigend gezicht en schudt haar hoofd. “Ik zou denken dat je het ding met een hamer kapotgeslagen had,” zegt haar vriend op dramatische toon. “Om de resten te verbranden.” Helen lacht en neemt een slok van haar cocktail. Die ongeremde emotie, die vurigheid – dat is waar ze als een blok voor is gevallen. De Mexicaanse passie, maar wel in combinatie met zijn Hollandse nuchterheid. Raul is de perfecte mix van zijn ouders. Ze strekt haar rug en haalt diep adem. De Caribische zee schittert turquoise blauw aan haar voeten. “Dat was wel mijn eerste gedachte,” geeft ze toe. “Eerlijk gezegd heb ik een keer een boot gehuurd, ben de zee op gevaren en ik stond ermee in mijn handen, klaar om het weg te gooien, maar iets hield me tegen.”

Die nacht van de brand had ze Patrick gebeld, die haar zonder een vraag te stellen in de buurt van Dieds villa was komen ophalen. “Ik leg het je later uit,” had ze beloofd, maar die belofte had ze niet gehouden. Ze was naar huis gegaan, had zich omgekleed en was meteen naar het appartement van Aimée gelopen, dat vlak naast de beachclub lag. Het was niet moeilijk geweest om in te breken omdat het slaapkamerraam openstond. Aimée was slordig, soms tot vermaak, maar veel vaker tot grote ergernis van haar personeel. Ze was altijd alles kwijt, ook belangrijke dingen, en ze lachte het weg onder het mom van ‘leven in het nu’. In een woeste razernij had Helen Aimées appartement overhoop gehaald, net zo lang tot ze vond wat ze zocht: een laptop en een losse harde schijf. Ze had het appartement verlaten met die spullen in een tas en haar eigen trofee – die Aimée godbetert op haar vensterbank had staan – onder haar arm.

Raul kijkt haar aan en schudt glimlachend zijn hoofd. “We kunnen het alsnog doen,” zegt hij. “We nemen de

boot van mijn ouders en werpen die schijf in de diepste trog die we kunnen vinden. We maken er een ceremonie van. Champagne! Kreeft!” “Het is maar goed dat ik het niet heb gedaan.” Helen kijkt Raul met een twinkeling in haar ogen aan. “Het is mijn redding geweest.” “Wat bedoel je?” Raul zet zijn bloody mary op het tafeltje. Het parapluutje staat scheef in het felrode drankje. Ze kent hem nu een maand of acht en al die tijd heeft ze gezweven over haar verleden. Ze had een beetje vaag gedaan en iets verteld over haar scheiding, haar behoefte om opnieuw te beginnen, het liefst zo ver mogelijk weg van Nederland. Hij had verder geen vragen gesteld. Haar liefde voor cocktails, in combinatie met de prijs die ze in de Cocktail Competition had gewonnen, was voor hem genoeg geweest om haar aan te nemen. Meteen was er een klik tussen hen en hoewel ze zich had voorgenomen om niks met de baas te beginnen, was het onvermijdelijk geweest. Inmiddels weet ze het zeker: ze kan hem vertrouwen, honderd procent. Hier, in Playa del Carmen, aan de andere kant van de wereld, heeft ze de liefde van haar leven gevonden. “Kom,” zegt ze en ze staat op. “Ik heb eten gemaakt.” Ze lopen naar binnen en dekken de tafel. Sinds haar aankomst woont ze in deze piepkleine studio, in de uiterste hoek van het hotel. Ze kijkt op, ziet de veranda, waar in de hoek de knalgele hangmat schommelt in de wind, en kijkt naar de zee en de kleine groenblauwe golven verderop. “Toen ik de beelden op de harde schijf later allemaal bekeek,” vertelt ze, terwijl ze de salade op de borden schept, “zag ik dat het de onbewerkte films waren. Alles staat erop. Ook Diederik, en Aimée. Herkenbaar. Zelfs een paar van hun hooggeplaatste vrienden staan erop. Er wordt gepraat over wat ze doen. Het is het perfecte bewijs van de misdaden die ze hebben gepleegd.” Ook Paula had ze op de films gezien en daaruit was gebleken dat ze niet zo onschuldig was als Helen had gehoopt. Het maakte het makkelijker om weg te gaan, om haar schepen achter zich te verbranden. Ze heeft Raul vandaag uitgenodigd om hem alles te vertellen. Natuurlijk had ze bedacht dat zijn mening over haar voor altijd kon veranderen, maar sinds ze hier is, weet ze dat ze zich door niets en niemand meer laat tegenhouden. Ze heeft een nieuw thuis gevonden, een idyllisch thuis, maar ze leeft in armoede. Het beetje geld waarmee ze uit Frankrijk is gevlucht, zonder paspoort, zonder bankpas, is allang op. Een nieuwe identiteit is duur. Het kan haar niet schelen. Raul wilde haar al een paar keer opslag geven, maar ze heeft het geweigerd. Ze wil niet anders worden behandeld dan het andere personeel. Zelf is hij ook niet rijk. Het hotel dat zijn ouders bij terugkeer naar Mexico

‘Die harde schijf,’ zegt ze, ‘is mijn levensverzekering.’ ‘En heb je hem hier?’ Raul kijkt haar bezorgd aan. ‘In het kluisje’

hadden gekocht is dan wel groot, maar zijn ouders hebben zo veel geïnvesteerd in luxe en sfeer, dat de schulden nog lang niet zijn afgelost. “Die harde schijf,” zegt ze, “is mijn levensverzekering.” “En heb je hem hier?” Raul kijkt haar bezorgd aan. “In het kluisje.” Ze wijst naar de kledingkast. “Is dat wel veilig genoeg?” Hij staat op alsof de kluis elk moment kon ontploffen. “Leg hem bij mij boven, in de grote kluis. Deze kamer is op de begane grond, dat is niet veilig. Je mag hiermee geen risico’s nemen.” Ze zucht. “Helen.” Raul houdt zijn hoofd scheef. Hij gebruikt haar echte naam alleen als er geen anderen bij zijn, voor de rest van de wereld is ze Mary. Zijn bruine ogen lijken donkerder te worden. Heel even twijfelt ze. Dan staat ze op en opent de kluis. Raul kijkt toe hoe ze het tasje pakt. Helen loopt terug naar de tafel, gaat zitten en ritst het tasje open. Ze haalt de schijf eruit en legt hem op tafel. “En dat?” vraagt Raul. Hij wijst naar het notitieboekje dat nog in het tasje zit. “Geen idee,” zegt ze. Ze pakt het en slaat het open. “Ik vraag me al maanden af wat dit betekent. Het zijn allemaal heel lange codes. Letters en cijfers, telkens een hele regel.” Ze pakt het boekje en legt het opengeslagen op tafel. Raul buigt voorover. Er valt een stilte en ze voelt de sfeer in de kamer veranderen. “Wat?” vraagt ze. Hij kijkt op. Een blik van verbijstering op zijn gezicht. “Het enige wat ik begrijp zijn de jaartallen,” zegt ze verward tegen hem. Ze slaat een paar bladzijdes om. Raul hapt naar adem. “2013, 2014 en zo verder,” zegt ze. “Tot 2020.” Ze kijkt naar de bladzijden, waar onder elk jaartal een serie ontegenwoordig lange codes staat, in keurige blokletters. “Dat.” Raul legt zijn vinger op de letters BTC. “Weet je wat het

betekent?” Helen schudt haar hoofd. “Geen flauw idee.” “Dit zijn bitcoincodes,” zegt hij. “Elke code staat voor een hele bitcoin. BTC, dat betekent bitcoin. Wie de code heeft, heeft de coin. Tegenwoordig gebruikt men *ledgers* voor die codes, een soort beveiligde USB-sticks. Vroeger schreef je ze gewoon op een briefje. Dat was veiliger dan een bestandje op je pc.” “Oké,” zegt ze aarzelend. Ze heeft er natuurlijk wel van gehoord. Cryptocurrency. Een paar jaar geleden heeft ze een man in een talkshow gezien die zijn hele hebben en houwen had verkocht en al zijn geld in bitcoins had gestopt in de verwachting daarmee rijk te worden. Haar ex Ton had hem uitgelachen. Raul zit te tellen. “Het zijn er vierenvijftig,” zegt hij en hij pakt zijn telefoon. “Vierenvijftig hele codes.” “Oké,” zegt Helen weer. Ze begrijpt de opwindende van Raul niet goed. “Ik heb een cryptowallet,” zegt hij. “Het rendement is goed. Die bitcoins kocht je vroeger voor een paar honderd euro, en begin vorig jaar waren ze een paar duizend per stuk. Misschien tienduizend.” Hij veegt over zijn scherm en klikt ergens op. “Dit,” zegt hij, “is wat een bitcoin nu waard is.” Hij laat het haar zien. Bijna zestigduizend euro. Ze slikt. Dit, maar dan maal vierenvijftig. “Je bent miljonair,” zegt Raul. “De koers schommelt nogal, maar de trend is omhoog. En als de voorspellingen kloppen, en de waardes dit jaar verdubbelen, en volgend jaar weer, dan ben je nog veel rijker.” Ze staart hem aan. “Ik meen het,” zegt hij. “Je gelooft me niet, hè, maar zo simpel is het. Met die codes kun je die coins claimen. Ze zijn nu van jou.” Helen pakt de schijf en het notitieboekje, stopt ze terug in het tasje en legt dat in de kluis. Zorgvuldig sluit ze de deur van de kledingkast. Ze zullen haar hebben vervloekt. Diederik en Aimée. Die verdomde, vervloekte, *bloody* Helen. En ze zullen haar nooit vinden. Ze grijnst. “Wil je nog een bloody mary?” vraagt ze.

MOORDWIJVEN, 1 COLLECTIEF, 5 THRILLERAUTEURS

Vijf jaar geleden kwam thrillerauteur Liesbeth van Kempen samen met een andere thrillerschrijfster op het idee om een schrijverscollectief op te richten. Dit naar voorbeeld van het Engelse Killer Women. Het doel: de krachten bundelen, om nog zichtbaarder te zijn voor lezers, boekhandel en pers. Na een start met wisselende auteurs is de samenwerking nu al enkele jaren hetzelfde en zeer solide. De Moordwijven bestaat nu uit auteurs Liesbeth van Kempen, Marlen Visser, Isa Maron, Anya Niewierrra en Ingrid Oonincx. *Bloody Mary* is een bijzonder project van de Moordwijven. Voor het eerst hebben zij ook op het vlak van schrijven de krachten gebundeld en speciaal voor de Margriet-lezers een estafetteverhaal geschreven.

Ingrid: “We hebben steeds na elkaar een stuk van *Bloody Mary* geschreven. Het mooie aan dit project is dat je wordt verrast door de onverwachte wendingen die je collega-schrijvers aan het verhaal

hebben gegeven, waardoor je in een andere richting moet denken dan je oorspronkelijk van plan was. Dat stimuleert je creativiteit en maakt van *Bloody Mary*, ook voor ons, een verrassend en spannend verhaal.”

Marlen Visser: “Eigenlijk zijn we elkaars concurrenten, want we zitten allemaal bij een andere grote uitgever. Maar het is wat ons betreft achterhaald om zo te denken. Onze boeken verschijnen nooit precies tegelijk en als dat wel zo is, is zelfs dat niet erg. Beter twee Moordwijven-boeken dan één.”

Anya Niewierrra: “Schrijven doe je in je eentje. Het is zo waardevol om op deze manier toch collega's te hebben. We delen onze successen en onze worstelingen. En we lachen vaker met elkaar. Die ongezoeten humor, daar geniet ik enorm van.”

Ingrid Oonincx: “We lezen ook elkaars manuscripten en voorzien die van feedback. Ik weet dat mijn collega-Moordwijven eerlijk zijn en het ook aangeven als iets beter kan. We zijn tenslotte professionals. Als ik

mijn beste vriendin mijn manuscript laat lezen, krijg ik niets dan lof, maar daar wordt mijn boek niet beter van.”

Isa Maron: “We wonen verspreid in heel Nederland. Liesbeth woont in Friesland en Anya in Zuid-Limburg. De anderen ertussenin. Dat betekent dat we elkaar maar een paar keer per jaar zien. Maar via de chat spreken we elkaar wekelijks en soms zelfs dagelijks, als er veel speelt. We praten over zakelijke kwesties, zoals over de hoogte van je royalty's, maar ook over de vraag wanneer de eerste dode moet vallen in een plot.”

Liesbeth van Kempen: “Wat wij hebben is uniek in Nederland. Dat zien anderen ook. We hebben wel eens de vraag gekregen van een mannelijke thrillerauteur of we ook openstaan voor mannelijke collega's in ons collectief. Dat werd een beetje lastig. We zijn te zeer gehecht aan onze naam.”

Meer weten? Kijk op moordwijven.com